

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Centvriæ Selectorvm Casvvm Conscientiæ. I. II. III.tia

Burghaber, Adam

Fribvrgi Brisgoiæ, 1665

93. Torrellvs Eremita aiens se ex reuelatione scire se reprobum, potest nihilominus, imò tenetur certo tempore sperare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40942

de Voto. Consil. 21. in prima editione: Azor. 1.
part. l. 11. c. 22. q. 6. in fine. Bonac. Tom. 2. D. 4.
q. 2. pnn. 1. §. 6. n. 4. & alij apud hos. Ratio
est. Quia vouens Religionem censetur eam
vouere sub cōditione probationis à jure con-
cessæ. Atqui jus ijs, qui absque voto Religio-
nem ingrediuntur, concedit, vt possint pro-
libito eam dimittere. c. ad Apostol. de Regular.
c. 1. eodē tit. in 6. Ergo etiã vouens Religionē
voto satisfaciet, esto pro libito Religionem
dimittat; siquidem non se vult ad Religionē
aliter obligare, quàm cæteri ingredienti-
es obligantur.

Ad argumentū in contrarium negamus sub-
sumptum; is namque, qui absque voto ini-
uit Religionem, potest absque vlllo veniali
peccato egredi, vt fatetur ipse Palao n. 4. si-
cut enim pro libito potuit non assumere Reli-
gionem, ita pro libito potest eam deserere;
aliàs omnes incipientes Consilium aliquod
Euangelicū exercere, tenerentur in illo per-
seuerare in perpetuum, quod vtique non est
dicendum. Ergo id ipsum potest, qui voto
obligatus ad Religionem venit, cū voti ob-
ligatio concessioni vniuersali iuris præualere
nequeat.

XCIII. *Torrellus pius Eremitæ cultor subito in
maximam incidit tristitiam & rerū spiritualium
radium, vt sacra exercitia omnia omittat, & Ere-
mitico egredi statuat, aiens, nullam sibi vtpote repro-*
spe

spem salutis reliquam esse, idque ex ipso DEO reuelante se percepisse. Queritur. Vtrum Torrellus, si reuelationem de sua damnatione habuerit, licite possit desperare?

Videtur posse. Ita P. Coninck *de actib. supern. D. 20. dub. 13. n. 109*, Bonacina *D. 3. q. 3. p. 2. n. 4.* Card. Pallauicin. *L. 3. n. 206.* & alij. Tum quia ad sperandum requiritur obiectum vt possibile acquisitu. Atqui positâ reuelatione beatitudo Torrello non est amplius possibilis. Ergo &c. Tum quia Torrellus sperando conaretur reddere mendacem Dei reuelationem, & diuino contraire decreto.

Resp. 1. Deus potest alicui viuenti suam reuelare damnationem. Ita contra D. Bonavent. Alensem, Mart. Sparzam *de Virt. Theolog. q. 35.* cōmunis cæterorū Theologor. Prob. Tū quia reuelatio eiusmodi non est intrinsecè mala, cum reuelatio futuri peccati non sit peccatum, aliàs Christus non potuisset Petro triam negationem reuelare. Tum quia talis reuelatio non importat aliquam contradictionem, aut peccandi necessitatem, cum non immutet naturalem modum agendi hominum, aut ex statu viatorum amoueat. Tum quia constat, DEVM reuelasse reprobationē alienam, nempe Antichristi. Cur ergo non possit de absoluta potentia reuelare alicui propriam damnationem? *Dixi de absoluta, potentia; nam iuxta legem ordinariam Deus*
hoc

hoc non facit. Quare reuelatio, quam Torrellus sibi factam ait, censenda erit aut illusoria & à diabolo profecta: aut comminatoria, adeoque conditionata, vt prudenter Tanner Tom. 3. D. 2. n. 73. & vniuersim Ascetici.

Resp. 2. Si Deus reuerà Torrello reuelleret suam damnationem, non posset iste licitè desperare posituè, sed peccaret desperando. Ita ex communi Tanner *loc. cit.* Ratio est. Tum quia desperatio formalis est intrinsicè mala, sicut odium Dei, adeoque Deus per eam reuelationem non potest alicui concedere facultatem desperandi. Tum quia per eiusmodi reuelationem non fit beatitudo impossibilis; cum Torrello Deus perinde daturus esset auxilia sufficientia gratiæ ad cauenda peccata, salutemque operandam ac si reuelatio non esset facta. Tum quia beatitudo per eandem reuelationem neque desinit esse absens & ardua, neque Torrellus immutatur, sed manet in eodem statu. Atqui ante reuelationem factam non poterat licitè desperare. Ergo nec post eam. Ait Bresserus *de Conscientia l. 4. n. 95.* Torrellum non posse quidem desperare de salute sua tanquam impossibili: at bene tanquam de eadem non futura. Dicimus ad hoc, vt desperare licitè Torrellus nequeat de sua beatitudine, sufficere, vt sciat hanc absolutè adhuc esse possibilem, vt sit in presenti. Addimus, ipsam etiã non futuritionem non esse ex causis

sis necessarijs, sed liberis ipsius Torrelli, ex quibus adhuc conari potest, ne sit ea futuro.

Resp. 3. Torrellus, etiam si suam ex reuelatione intellexerit damnationem, posset adhuc sperare beatitudinem: imo teneretur eo scilicet tempore, quo alias fuisset obligatus ad sperandum. Ita P. Arriaga *Tom. de virt. Theol. Diss. 30. n. 33.* Pallao *Tr. 5. D. vnic. pun. 5. n. 10.* & alij. Prob. Tum quia obiectum sperabile adhuc omnes habet conditiones post reuelationem damnationis, quas habebat antè, neque reliqua ad sperandum necessaria v. g. status viæ sunt ablata, vt patet ex dictis. Tum quia damnatio non euenit ex aliqua causa, quæ Torrelli necessitatem inferat, sed ex libera huius voluntate ad peccatum sese determinante. Ergo antecedenter ad illius determinationem conari poterit, ne se determinet; quid enim impedit? Tum quia reprobatio non eximit reprobos à præcepto spei. Ergo nec reuelatio reprobationis, cum hæc illos non immutet.

Ad 1. in contrarium dicimus, beatitudinem adhuc fore possibilem acquiri possibiliter saltem ^{antecedenti} ~~consequenti~~. nec opus esse iudicio intellectus præuio *Ego saluabor*, sed sufficere, si Torrellus actu fidei iudicet, se saluari posse, vel reipsâ saluandum, si mandata DEI obseruauerit. *Ad 2. Cùm DEVS nec reuelationem*

nem nec decretum suum habeat independenter à libera Torrelli determinatione ad peccatum præuisa, & hanc ille determinationem euitare possit omnibus scil. ad hoc medijs & auxilijs instructus, dum istud conatur, & conando sperat salutem (quæ nulli factori legis denegatur) minimè profectò vel reuelationem vel decretum diuinum facere laborat cassum, sed eò solùm collimat, ne in DEO decretum vel reuelatio talis fuerit.

XCIV. *Valerianus Iudex ex partibus litigantibus coram se advertit, alteram earum minus bene causam suam urgere, & omittit id, quo adducto, certò vinceret; monet ergo Aduocatum illius, vnde robor causa sua addat, eidemq; parti inde rem, de qua lis erat, latam sententiã adiudicat. Queritur. Vtrum bene fecerit?*

Videtur omnino bene fecisse, imò & debuisse. Ita P. Dicastillo *de Iust. L. 2. Tr. 1. D. 5. n. 285.* Pelliccionius & nonnulli apud Diamnam P. 9. Tr. 9. Resol. 41. qui hanc sententiam censet probabilissimam. Ratio ex longo discursu est vnica ista, quod Iudex ex officio suo non solùm teneatur omnibus modis inquirere veritatem, sed etiam curare, vt falsitas detegatur. Consentit eousque Baldellus *L. 4. Theolog. Moral. D. 16. in fine*, vt putet, Iudicem non quidem teneri, attamen ex charitate posse aliquid subinde suggerere vni ex partibus ad causam huius roborandam.

Resp.